

№8 (1126), листопад 2014 р.

www.nuft.edu.ua

ПРОМІНЬ

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Наш університет славиться своїми традиціями, однією з яких є дбайливе збереження сторінок минулого, адже, як стверджує народна мудрість, без минулого немає майбутнього. Важливу роль у пізнанні історії відіграють збережені матеріальні пам'ятки, успадковані від минулих поколінь. А зберігають їх насамперед музеї, які покликані донести до майбутніх поколінь історичну спадщину народу.

Музей історії університету завжди був однією з ключових структурних одиниць нашого навчального закладу. 18 листопада у новому приміщенні на другому поверсі головного корпусу відбулось урочисте відкриття нової експозиції Музею. Участь у церемонії взяли керівництво університету, декани факультетів, завідувачі кафедр, викладачі і ветерани нашого вишу.

Відкрив Музей, прикріпивши на його дверях відповідну табличку, ветеран університету, професор кафедри машинобудування, стандартизації та сертифікації обладнання, доктор технічних наук Микола А в р а м о в и ч Сологуб, який очолював кафедру матеріалознавства та технології машинобудування в 1980–1992 роках.

Після цього учасники церемонії оглянули експозицію, експонати якої збирали всі викладачі та співробітники. Експозиція музею складається з окремих розділів, присвячених створенню навчального закладу, його становленню та розвитку. Тут представле-

ні стенди з фотографіями, матеріали про навчальний процес, громадське, спортивне й культурне життя. Збережена пам'ять у музейних документах і про керівників, які в різні часи очолювали виш.

У Музеї представлені і цеглина з клеймом 1879 року, яку знайшли на місці, де свого часу знаходилися навчальні приміщення Смілянських технічних класів, від яких і веде відлік своєї історії університет, і орден Трудового Червоного Прапора, яким колектив університету був нагороджений у 1980 році за визначні заслуги в підготовці висококваліфікованих кадрів, і атестати перших випус-

кників, і макети корпусів навчального закладу довоєнного періоду і багато-багато інших експонатів.

Після відкриття Музею й огляду експозиції ветерани висловили свої побажання щодо його подальшого розвитку та розширення фонду. В подарунок гості отримали історичний нарис про університет.

**«Історія –
свідоk минулого,
світло істини,
жива пам'ять,
учитель життя,
вісник старовини...»**

Марк Туллій Цицерон

3 серпня 2011 року кафедра менеджменту нашого університету є учасником програми «SCOPES» – використання кейс-стаді при викладанні управлінських та економічних дисциплін, що фінансується урядом Швейцарії (партнери програми – Щецинський університет (Польща), Університет Сант

Галлен (Швейцарія)). Програма «SCOPES» спрямована на удосконалення організації навчального процесу і на набуття студентами управлінських та економічних спеціальностей необхідних компетенцій і досвіду у вирішенні проблем, пов'язаних із управлінням виробничими процесами та персоналом.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ КЕЙС-МЕТОДІВ У НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

22 та 23 жовтня 2014 року відбулись чотири семінари з використанням кейс-методів, в яких брали участь студенти 3, 4 та 5 курсів спеціальності «Менеджмент організації», викладачі кафедри менеджменту та представник координатора проекту – директор Інституту бізнес-освіти Університету Сант Галлен, професор Крістоф Ментцберг.

Робота на семінарах проводилась за трьома напрямками: «Комунікативний менеджмент», «Менеджмент», «Операційний менеджмент». За умовами занять передбачалося проведення трьох семінарів із представленням кейс-методів англійською мовою та одного – українською.

Проведення занять із використанням кейс-методів навчання вимагає від студентів глибоких теоретичних знань, дозволяє їм продемонструвати здатність приймати креативні рішення, уміння працювати в команді. Роль викладачів у цьому разі – забезпечити розуміння поставленої проблеми, сприяти ефективній взаємодії різних команд студентів.

Особливістю кейс-методів навчання є багатоваріантність вирішення поставленої проблеми, що й продемонстрували чотири групи студентів 4-го курсу спеціальності «Менеджмент організації» при вирішенні завдання «Розробка PR-замовлення» із дисципліни «Комунікативний менеджмент» (автор кейсу – Л.В. Мазник). Заняття проводили викладачі О.С. Ралко та Т.Г. Мостенська. Творчий підхід продемонстрували студенти при розробленні заходів щодо підвищення лояльності бренду, а запропоновані студентами рекламні звернення відрізнялись індивідуальністю.

Кейс-методи можуть реалізовуватись через рольові ігри. Саме такий підхід був використаний при вирішенні завдання у запропонованому кейсі з дисципліни «Менеджмент» за темою «Управління конфліктами» (автор – Т. Г. Мостенська), проведеного для студентів 4-го курсу спеціальності «Менеджмент організації» викладачами Т.В. Якимчук і С.М. Мокиною.

Прийняття управлінських рішень при використанні ситуаційного підходу стало завданням для студентів 5-го курсу спеціальності «Менеджмент організації і адміністрування» при розв'язанні завдання кейсу з дисципліни «Менеджмент» за темою «Організація, як функція менеджменту» (автор – Т. Л. Мостенська). Заняття в групі провели А.С. Тіхонова та М.С. Лисенко. Побудова нової організаційної структури вимагала теоретичних знань з розподілу функціональних обов'язків і встановлення міжфункціональних організаційних зв'язків.

За розкладом занять професором Крістофом Ментцбергом була обрана група для проведення кейсу. Студенти 3-го курсу розв'язували кейс за темою «Маркетингові дослідження при плануванні та реалізації продукції». Автор кейсу – Т.В. Рибачук-Ярова (дисципліна «Операційний менеджмент»). Роботу з групою проводили викладачі О.С. Ралко та Т.Г. Мостенська.

Як зазначив експерт, усі запропоновані кейси мали глибоке теоретичне наповнення, а робота в групах характеризувалась різними підходами при формуванні груп студентів, критеріями оцінювання, активністю роботи студентів, цікавими креативними під-

ходами. Важливим є те, що побудова кейсів здійснювалась на матеріалах реальних українських компаній, які працюють у різних галузях харчової промисловості.

Всі семінари були проведені на високому методичному рівні. Фахівець окремо відзначив рівень англійської мови студентів, і зазначив, що він був достатнім для вирішення поставлених завдань. Викладачі та студенти вільно володіли матеріалом, що дозволяло вести дискусії, обґрунтовувати прийняті рішення, аргументувати власне бачення вирішення проблеми опонентам.

При підведенні підсумків і оголошенні результатів дводенної роботи професор Крістоф Ментцберг засвідчив високий рівень професійної підготовки викладачів, відзначив, що викладення навчального матеріалу було доступним для сприйняття студентами, простежувався міждисциплінарний зв'язок та була високою активність студентів. На переконання професора, впровадження кейс-методів при викладанні дисциплін має набувати все більшого розповсюдження.

Ми щиро вдячні професору Крістофу Ментцбергу за надані рекомендації з покращення змістовної частини кейсів та їх проведення. Його досвід як керівника Інституту бізнес-освіти Університету Сант Галлен дозволить зробити викладання дисциплін більш змістовним і цікавим.

*Т.Л.Мостенська,
завідувач кафедри менеджменту*

НУХТ У ДЗЕРКАЛІ ІСТОРІЇ

Продовжуємо знайомити читачів з історією нашого університету (початок у №№4, 5 за 2014 р.)

У ГОРНИЛІ ВІЙНИ (1941-1945)

З початком Великої Вітчизняної війни колектив інституту, не припиняючи навчального процесу, основні зусилля спрямував на відсіч ворогові. Із добровольців сформували винищувальний батальйон; викладачі і студенти працювали на спорудженні нового навчального навколо Києва оборонних укріплень. Понад 600 працівників і студентів приєдналися до лав армії. Під час евакуації міста колектив доклав усіх зусиль, щоб вивезти в тил найцінніше устаткування та людей, – спочатку до Воронежа, де навчальний процес відбувався у місцевому хіміко-технологічному інституті, а з 1942 р. – до Бійська Алтайського краю.

У листопаді 1943 р., одразу після визволення Києва, колектив інституту повернувся з евакуації. Директором КТІХП було призначено професора О.А. Камєнєва. Головним завданням, яке постало перед керівництвом інституту, стала організація навчального процесу у складних умовах відсутності необхідного обладнання і великої кількості зруйнованих приміщень.

У березні 1944 р. директором КТІХП став І.Г. Грицюк. Маючи чималий досвід організатора і науковця (у 30-ті роки брав участь у створенні технікуму спиртової промисловості, перед самою війною закінчив аспірантуру у КТІХП, підготувавши кандидатську дисертацію, а в 1943 р., займаючи посаду головного інженера, достроково ввів в експлуатацію у Кіровській області спиртовий завод), новий керівник спрямував зусилля на відбудову навчального закладу. Про енергійні та ефективні дії керівництва й колективу інституту переконливо свідчить той факт, що до Дня Перемоги – 9 травня 1945 р. – КТІХП практично відновив довоєнний кількісний склад викладачів і студентів.

ПОЧАТОК ЕПОХИ РОЗКВІТУ (1945-1974)

Після війни вщент зруйновану навчальну та виробничу базу КТІХП урядові органи ухвалили відновити на новій території у центрі міста – між вулицями Володимирською, Тарасівською і Льва Толстого. Асигнували чималі кошти на спорудження нового навчального корпусу, розрахованого на 2500 студентів, двох студентських гуртожитків, двох житлових будинків для професорсько-викладацького складу, споруд культмасового та господарського призначення.

У 1947 р. І.Г. Грицюк був призначений Міністром смакової промисловості і в подальшому перебував на відповідальних державних посадах.

Справу розбудови інституту продовжив новий ректор – П.Д. Федоров, який обіймав цю посаду у 1947-1962 рр. Випускник Смілянського цукрового інституту, з 1935 р. П.Д. Федоров працював викладачем КТІХП, заступником декана механічного факультету, в 1941 р. добровольцем пішов на фронт; кавалер багатьох бойових нагород. Тяжка хвороба обірвала його життя на 59-му році.

Інститут швидко зростає. У середині 1950-х рр. завершилася перша черга масштабної відбудови – ввели в експлуатацію секції головного корпусу, актову залу на 800 місць, гуртожитки, житлові приміщення; зросли виробничі потужності. Організаторами цієї роботи були як загартовані війною фронтовики, так і ті, хто повернувся з евакуації. Це передусім В.О. Аністратенко, В.Т. Гаряжа, М.О. Архипович, Г.С. Демчук, Л.Г. Прилипка, Г.Ю. Дмитренко, І.М. Головенко і багато інших, які успішно завершили навчання в інституті, захистили кандидатські та докторські дисертації, очолили найважливіші дільники ректорату, деканатів, кафедр.

З вересня 1962 р. по квітень 1963 р. інститут очолював В.В. Белявський. У цей період продовжувалась розбудова навчального закладу, зростає контингент студентів. Так, якщо у 1959-1960 н.р. на 1-й курс було зараховано 440 студентів, то у 1962-1963 н.р. – вже 990 (400 – на денну форму навчання, 590 – на вечірне відділення і заочний факультет).

У 1963 р., у зв'язку із ліквідацією раднаргоспів, І.Г. Грицюк знову повертається до КТІХП на посаду ректора. Вдруге очолюючи навчальний заклад, він вирішив створити справжній політехнічний інститут. Першим кроком до цього було відкриття нових факультетів. На базі існуючого технологічного факультету створено факультети технології цукристих речовин і технології бродильних виробництв; зі складу механічного факультету виділено факультет теплоенергетики та автоматизації. Другим кроком стало відновлення роботи економічного факультету, переведеного раніше до Одеси. Наступним етапом стало відкриття у 1965 р. нового факультету – технології м'ясомолочних виробництв. Створювалися, відповідно, і нові кафедри та лабораторії. За ініціативи ректора на роботу до інституту були запрошені провідні вчені – академік Й.З. Штокало, професори В.М. Стабніков, А.А. Наумов, О.М. Шалигіна, М.С. Пасічник та інші.

Продовжувалося оснащення навчального процесу новими технічними засобами.

Велику допомогу у забезпеченні навчального процесу надавала студентам і викладачам бібліотека, у якій на той час нараховувалось уже близько 400 тис. примірників літератури. У 1964 р. бібліотека отримала нове приміщення площею 1800 кв. м.

Обсяг наукових досліджень за п'ятиріччя – з 1965 по 1970 рр. – порівняно з попереднім періодом збільшився в 3,5 рази, а економічна ефективність від їх впровадження підвищилась майже в 7 разів.

Зміцненню зв'язків науки з виробництвом сприяла і виробнича практика студентів. Згідно з наказами головних управлінь відповідних міністерств, інститут використовував як бази практики 120 цукрових і 36 спиртових заводів, 27 кондитерських фабрик, 52 хлібозаводи, 27 пивзаводів та шість заводів медичних препаратів і білкових вітамінних концентратів. У зв'язку зі зростанням контингенту студентів, відкриттям нових спеціальностей, із появою нових, у тому числі випускових, кафедр ректорат ухвалив рішення про переобладнання студентських гуртожитків, розташованих у межах головних площ інституту, в навчальні корпуси. Водночас на проспекті Науки було розпочато будівництво студентських гуртожитків і створення студентського містечка.

У 1960-х рр. КТІХП міцно утримував позиції провідного вищого навчального закладу з підготовки кадрів харчовиків не лише в Україні, а й на теренах СРСР.

З 1970 р. по 1973 р. інститут очолював І.М. Федоткін, доктор технічних наук, професор, видатний учений у галузі тепломасообмінних процесів, автор сотень наукових праць, десятків книг, авторських свідоцтв і патентів на винаходи, який особисто підготував 78 кандидатів та 11 докторів наук.

У ці роки вдалося зміцнити навчально-виробничу базу, поліпшити житлові та культурно-побутові умови студентства. У 1972 р., після реконструкції переданого інституту приміщення школи №45, введено в експлуатацію новий навчально-лабораторний корпус, гуртожиток на 665 місць, а у 1973 р. – ще один гуртожиток на 643 місця.

На початку 70-х років у структурі КТІХП, відповідно до Статуту, функціонувало вісім факультетів: механічний, теплоенергетики і автоматизації хар-

чових виробництв, технології цукристих виробництв, технології хлібопекарських виробництв, технології бродильних виробництв, технології та обладнання виробництв м'ясної і молочної промисловості, інженерно-економічний і загальнотехнічний. Факультети об'єднували 32 кафедри.

Професорсько-педагогічний склад станом на 1 січня 1971 року нараховував 362 викладачі, в тому числі 18 докторів наук і 208 кандидатів наук.

ВПЕВНЕНИЙ ПОСТУП ВПЕРЕД (1974-2014)

З 1974 р. по 2003 р. ректором КТІХП, а згодом УДУХТ (з 1993 р.) і НУХТ (з 2002 р.) був доктор технічних наук, професор, академік Української академії аграрних наук, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки, заслужений діяч науки і техніки І.С. Гулий.

У непростий перебудовний час, у роки становлення незалежної Української держави І.С. Гулий зумів не тільки зберегти здобутки своїх попередників, а й згуртувати колектив для вирішення нових масштабних завдань як у галузях традиційних харчових технологій, так і у створенні в Україні індустрії здорового харчування. Саме за ініціативи Івана Степановича та його безпосередньої участі в університеті вперше в Україні було ліцензовано нову спеціальність «Технологія харчових продуктів оздоровчого та профілактичного призначення» і в 1999 р. здійснено набір студентів. З цього часу науково-педагогічний колектив і випускники університету беруть на себе відповідальність за здоров'я української нації й гідно несуть цю високу місію.

У 1980 р. КТІХП нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора за заслуги в підготовці висококваліфікованих спеціалістів для народного господарства і розвитку науки в галузях харчових технологій.

Це були роки впевненого поступу: удвічі зросла матеріально-технічна база закладу, контингент студентів

збільшився в чотири рази, значно покращився якісний склад викладачів, створено нові структурні підрозділи, кафедри і факультети: енергетичний; автоматизації і комп'ютерних систем; факультет обліку, фінансів і підприємницької діяльності. З метою поліпшення якості й ефективності навчального процесу було створено відділ технічних засобів навчання, знімалися навчальні документальні фільми та діафільми. У середині 1980-х років КТІХП був єдиним вищим навчальним закладом в Україні, який у навчальному процесі використовував замкнену систему кольорового телебачення.

Яскравим прикладом покращення матеріально-технічної бази інституту є новобудови цього періоду – лабораторний корпус загальною площею 10 878 кв. м. (1982 р.), студентська їдальня, спортивний комплекс (1998 р.).

У 1993 р. за результатами державної акредитації КТІХП був наданий статус вищого державного навчального закладу IV рівня з перейменуванням на Український державний університет харчових технологій.

У 2002 р., враховуючи загальнодержавне і міжнародне визнання результатів діяльності університету, його вагомий внесок у розвиток національної освіти і науки, Указом Президента України університетові надано статус національного. Відтоді він носить назву «Національний університет харчових технологій» (НУХТ).

Цей статус є визнанням як минулих заслуг колективу у підготовці фахівців для народного господарства та істотних наукових досягнень, так і нинішньої ролі НУХТ у підготовці висококваліфікованих фахівців і науковців з усіх сучасних спеціальностей харчової промисловості, прикладної механіки, автоматизованих комп'ютерних систем, економіки та фінансів, готельно-ресторанного та туристичного бізнесу.

Далі буде

Національний університет харчових технологій – багатопрофільний і багатогалузевий навчально-науковий комплекс, важливою складовою якого є навчальні заклади I-II рівня акредитації – технікуми і коледжі, які знаходяться в різних куточках України. Сьогоднішня наша розповідь про Полтавський технікум харчових технологій.

КРЕДО – ДИНАМІЧНИЙ РОЗВИТОК

ТРОХИ ІСТОРІЇ...

20 грудня 1929 року була прийнята Постанова ЦК ВКП(б) „Про заходи щодо вирішення м'ясної проблеми”, в якій зазначалося про невідкладну необхідність створення м'ясної індустрії, яка б будувалася на найновіших досягненнях світової техніки. У Постанові передбачалося розгортання підготовки спеціалістів вищої і середньої кваліфікації.

Зростання і вдосконалення технічної бази м'ясної промисловості обумовили необхідність підготовки великої кількості спеціалістів. У зв'язку з цим у травні 1930 року в Полтаві заснований технікум харчової промисловості, який був підпорядкований Народному комісаріату торгівлі СРСР. Навчальний заклад спочатку був розташований на вул. Пушкіна, 83. Виник він у результаті розукрупнення Полтавського індустріального технікуму, на базі якого були виділені ще два технікуми – дорожній і електромеханічний. Полтавський індустріальний технікум був у підпорядкуванні Наркомпросу УРСР. На підставі Постанови Наркомпросу від 25 травня 1930 року про реорганізацію і розподіл його на три технікуми була створена міжвідомча комісія, яка на своєму засіданні ухвалила передати технікуму харчової промисловості учнів хімічного відділення повністю і харчову групу III курсу механічного відділення, а учнів I-II курсів механічного відділення - за їх бажанням; передати технікуму харчової промисловості: хімічну лабораторію, військовий кабінет, кабінет суспільствознавства, кабінет анатомії і природознавства, із бібліотеки – книги за спеціальністю із кожного відокремленого технікуму.

Першим директором технікуму харчової промисловості був І.І. Храковський. Проте технікум харчової промисловості проіснував недовго. 5 жовтня 1930 року на підставі Постанови „Укрм'ясо” про організацію у Полтаві навчального комбінату у складі інституту м'ясної промисловості, технікуму

харчової промисловості, ФЗУ, робфаку і підготовчих курсів. Полтавський технікум харчової промисловості влився до новоствореного навчального комбінату. В цей час він мав такі відділення: механічне, технологічне і зоохімічне й був перейменований на Полтавський хіміко-технологічний технікум м'ясної промисловості. Впродовж 1930-1933 років його очолював І.І. Ткаченко. У складі технікуму було 10 навчальних груп, заняття проводилися у новому невеликому приміщенні по вул. Луначарського, 2. Керівництво технікумом здійснювалося з боку навчального комбінату. До 1933 року матеріальна база технікуму була спільна з комбінатом.

На підставі постанови „Союзм'ясо” від 10 січня 1931 року зоохімічне відділення було реорганізоване в хімічне з нахилом до м'ясної промисловості. 27 березня 1933 року технікуму були передані 7 навчальних груп учнів ліквідованого Київського технікуму м'ясної промисловості, а наприкінці 1933 року прибули учні Оршанського (БРСР) і Саратовського технікумів Наркомхарчопрому.

1933 рік став роком посиленого зростання контингенту учнів, що засвідчують такі дані: 1931 рік – 254 особи; 1932 рік – 321 особа; 1933 рік – 390 осіб; 1934 рік – 318 осіб. Постало питання щодо виділення технікуму з навчального комбінату в самостійну навчальну одиницю, що і було зроблено 1 жовтня 1933 року. Був призначений новий директор – Н.О.Ляпін. Станом на 1 січня 1933 року викладацький склад технікуму складав 30 осіб, з них – штатних 7 осіб, сумісників – 23 особи.

На підставі постанови СНК СРСР від 27 серпня 1935 року Полтавський хіміко-технологічний інститут м'ясної промисловості був переведений до Московського інституту м'ясної промисловості Наркомхарчопрому СРСР. Приміщення по вул. Пушкіна, 56 і частина навчально-матеріальної бази інституту були передані Полтавському технологічному технікуму м'ясної про-

мисловості, а частина – робфаку. Технікум отримав будинок і споруди, інвентар, бібліотеку.

Приміщення, де знаходиться Полтавський технікум харчових технологій нашого університету, має давню і цікаву історію. У 1878 році у с. Дігтярі Прилуцького повіту було відкрите ремісниче училище – перший технічний заклад у краї, що готував класних слюсарів, ковалів, ливарників і столярів, які були так потрібні пореформеному селу. Ініціатором його заснування був прилуцький землевласник Григорій Павлович Галаган. Під садибу училища він пожертвував 19 десятин власної землі. Училище користувалось великою популярністю. Полтавське губернське начальство із задрістю спостерігало за роботою училища і бажало будь-що перевести його до Полтави. Врешті-решт, у 1896 році були закладені перші цеглини в споруду, а 10 грудня 1897 року двоповерхова будівля вже була освячена. Навчальний корпус і майстерні обійшлись земству в 119825 крб. 93 коп.

Полтавське ремісниче училище продовжувало готувати слюсарів, ковалів, ливарників, столярів. Також було відкрито художньо-слюсарне відділення. Очолював це відділення випускник Петербурзької академії художеств О.К. Малов. Його учні виконали барельєф, ліру, бронзовий хрест для надмогильного пам'ятника І.П. Котляревського. Ошатна будівля ремісничого училища пізніше була добудована двома поверхами.

У лютому 1938 року за наказом Наркомхарчопрому СРСР на базі Полтавського технологічного технікуму м'ясної промисловості і Полтавського тепломеханічного технікуму харчової промисловості був організований Полтавський механіко-технологічний технікум м'ясної промисловості, директором якого був призначений П.С.Муковоз.

До 10-ї річниці технікум мав гарне приміщення, обладнані кабінети та лабораторії, бібліотеку. Маючи прекрасну навчально-матеріальну базу,

колектив вивів його в перші лави соціалістичного змагання ВНЗ і технікумів у період 1938-1939 років. Технікум був нагороджений перехідним Червоним Прапором Наркомату м'ясної і молочної промисловості СРСР, частина викладачів нагороджена знаками „Відмінник м'ясної і молочної промисловості СРСР”, Почесними грамотами Наркомату.

На 1 вересня 1940 року в технікумі було 4 відділення: технологічне, механічне, бухгалтерське і тепломеханічне. Загальна кількість учнів – 690 осіб, колектив викладачів складався із 42 осіб. Технікум мав 13 навчальних кабінетів і три відділення: технологічне, механічне, бухгалтерське.

РОКИ ВОЄННОГО ЛИХОЛІТТЯ І ПОВОЄННОЇ ВІДБУДОВИ

Варварське нашествя німецько-фашистських загарбників на Радянський Союз 22 червня 1941 року перервало плідну працю колективу технікуму. Вже в перші дні війни була мобілізована або добровільно пішла на фронт, вступивши до лав Червоної Армії, частина викладачів і студентів технікуму.

За розпорядженням Наркомм'ясо-молпрому наприкінці серпня 1941 року Полтавський технікум м'ясної промисловості був евакуйований на Північний Кавказ в ст. Вознесенську Краснодарського краю (120 студентів і 14 викладачів). У станиці Вознесенській технікум перебував один навчальний рік (1941-1942 рр.) в одному навчальному корпусі з Вознесенським технікумом молочної промисловості.

Із наближенням лінії фронту в серпні 1942 року Полтавський технікум м'ясної промисловості був евакуйований зі станиці Вознесенської вглиб держави, до м. Семипалатинськ Казахської РСР, де він продовжував свою діяльність спільно із Семипалатинським технікумом м'ясної промисловості. Директором технікуму тоді був В.І. Улашкевич.

23 вересня 1943 року Радянська Армія звільнила м. Полтаву від німецько-фашистських загарбників. Під час відступу фашисти спалили навчальний корпус технікуму, будинок для викладачів, їдальню. Майно технікуму було пограбоване або знищене.

Наказом Наркомату м'ясної і молочної промисловості СРСР від 13.01.1944, №27 на основі Постанови Раднаркомату СРСР від 08.01.1944, №344 дозволено поновити діяльність Полтавського технікуму м'ясної промисловості з 15 січня 1944 року. На всі курси було прийнято і поновлено 336 учнів, штат викладачів становив 31 особу. Директором технікуму був призначений П.Г.Комишенко.

У роки Великої Вітчизняної війни випускники технікуму безстрашно захищали Батьківщину. За бойові заслуги, мужність і проявлений геро-

їзм звання Героя Радянського Союзу присвоєно Віктору Арсенійовичу Миро-ненку, Івану Івановичу Романенку, Олександрові Федоровичу Щербакову, Григорію Зельмановичу Мацу. Студенти технікуму свято зберігають і шанують пам'ять про тих, хто в грізні роки війни відстояв їхнє щасливе сьогодення і майбутнє.

У 1945 році у технікумі було відкрито будівельне відділення.

Завдяки самовідданій праці всього колективу технікуму в 1951 році було повністю завершено будівництво навчального корпусу, а на початку 1956 року закінчено будівництво нового гуртожитку на 450 місць.

У 1952 році за клопотанням колективу заводу „М'ясокоммаш” у технікумі було відкрито вечірнє відділення. Цього ж року відкрили заочне відділення за спеціальністю „Технологія м'ясних і птахопродуктів”. У 1958 році було ліквідовано бухгалтерське відділення, а у 1960 році – будівельне. У 1958 році до технікуму був переданий вечірній технікум Полтавського турбомеханічного заводу і відкрита спеціальність „Обробка металів різанням”.

У 1958 році Полтавський технікум м'ясної промисловості був переданий у розпорядження Харківському раднаргоспу. За дозволом Міністерства у 1966 році в технікумі було знову відкрито бухгалтерське відділення з денною формою навчання, а в 1967 році – за заочною.

У 1967 році організовано нове відділення за спеціальністю „Експлуатація автоматичних обладнань у харчовій промисловості”.

З 1968–1969 навчального року при технікумі функціонували всесоюзні курси підвищення кваліфікації керівних та інженерно-технічних працівників м'ясної промисловості, на яких навчалася більше 2300 осіб.

З 1973 р. до 1989 р. Полтавський технікум м'ясної промисловості очолював Л. М. Домненко. Була значно зміцнена матеріально-технічна база – створена лабораторія „Технохімічний контроль” із найновішим обладнанням та лабораторія хімії, а всього працювало 23 обладнаних кабінети і лабораторії. За розпорядженням

Мінм'ясопрому СРСР і Міністерства зовнішніх зносин СРСР Полтавському технікуму м'ясної промисловості було доручено підготувати кадри для нового виробництва штучної оболонки для ковбас (білкозину). З цієї метою група випускників технікуму проходила спеціалізацію у Чехословаччині на заводі «Кутизин».

У технікумі навчалися українці, росіяни, білоруси, грузини, чеченці і туркмени, склався дружній багатонаціональний колектив студентів.

СЬОГОДЕННЯ

У 2001 році на базі технікуму був відкритий навчально-консультаційний центр Національного університету харчових технологій, що надає можливість випускникам технікуму здобути вищу освіту за скороченим терміном навчання.

2 грудня 2004 року Полтавський технікум харчових технологій став одним із структурних підрозділів Національного університету харчових технологій.

У XXI ст. Полтавський технікум харчових технологій увійшов до числа провідних вищих навчальних закладів І рівня акредитації Полтавської області.

Нині навчальний заклад здійснює підготовку висококваліфікованих фахівців за спеціальностями „Виробництво харчової продукції”, „Зберігання, консервування та переробка м'яса”, „Зберігання, консервування та переробка молока”, „Монтаж, обслуговування засобів і систем автоматизації технологічного виробництва”, „Експлуатація та ремонт обладнання харчових виробництв”, „Монтаж і обслуговування холодильно-компресорних машин та установок”, „Обслуговування комп'ютерних систем і мереж”.

У технікумі навчається близько тисячі студентів денної та заочної форми навчання.

Технікум має бібліотеку, їдальню, спортивну, тренажерну та актову зали, гуртожитки, музей історії технікуму, комп'ютерні лабораторії, навчально-лабораторні корпуси та виробничі майстерні. Характерною ознакою технікуму є динамічний розвиток і розширення сфер діяльності.

У ювілейний рік університету ми не лише підсумовуємо накопичений досвід і здобутки та плануємо майбутнє, але й згадуємо тих, хто доклав зусиль для започаткування нашого навчального закладу, хто ще тоді, у XIX столітті, бачив на роки вперед і спрямовував свої сили, знання, досвід, час на розвиток освіти і науки, створення навчальних закладів, закладення основ майбутнього.

Сьогоднішня наша оповідь про особистість відому й шановану – українського фізика і методиста, авторитетного вченого в галузі радіоактивності, укладача першого в Україні курсу методик викладання фізики в школах, декана фізико-математичного факультету (1913 – 1917 рр.), ректора (1917 р.) Університету Св. Володимира (нині – Київський національний університет імені Тараса Шевченка), ректора Київського політехнічного інституту у 1919-1920 рр., одного з фундаторів КПІ, а також нашого вишу Георгія Георгійовича Де-Метца.

Георгій Георгійович Де-Метц народився 21 (8) травня 1861 року в Одесі в родині інженера з бельгійських підданних. Середню освіту здобув в одеській гімназії, яку закінчив у 1881 рр. із золотою медаллю. Восени цього ж року Г.Г. Де-Метц вступив на математичне відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету, де зацікавився вивченням фізики. Одержав ступінь магістра за дисертацію "Механічні властивості олій і колоїдів" ("Західна Новоросійська Спілка Натуралістів").

Після захисту дисертації "Про абсолютну стисливість ртуті і скла" в травні 1891 р. він був затверджений доктором фізики. Цього ж року Георгія Георгійовича запросили екстраординарним професором до Київського Університету св. Володимира, а в 1896 р. він був призначений на посаду ординарного професора кафедри фізики.

З осені 1896 р. Де-Метц працював у комітеті зі створення Київського політехнічного інституту. Професор увійшов до складу будівельної комісії зі спорудження корпусів КПІ. Навесні 1898 р. був закладений фундамент Київського політехнічного інституту ім. імператора Олександра II. 15 серпня 1898 року Георгій Георгійович Де-Метц призначений в КПІ на посаду ординарного професора кафедри фізики. Одночасно вчений продовжив працювати в Університеті св. Володимира.

З 1906 р. Г.Г. Де-Метц очолював Київське відділення Російського Імператорського технічного товариства. Як його голова, був керівником Технічних класів у м. Сміла. З цього ж року за редакцією Де-Метца почав

видаватися науково-популярний журнал "Фізичний огляд".

Все своє наукове життя Г.Г. Де-Метц займався науковими дослідженнями в галузі теплових явищ і радіоактивності. Написав не одну роботу. Головні його праці: "Подвійне променезаломлення в обертових рідинах" ("Журнал Російського фізико-хімічного товариства", 1877), "Потрійна веселка" (1888), "Визначення прискорення сили ваги за допомогою машини

Атвуда" (1895), "Фотографія всередині кружкової трубки" (1896), "Випадкове подвійне заломлення світла в рідинах" (1902), "Аномальна дисперсія світла в фактах і теоріях" ("Західний Новоросійський Університет", 1895), «Про дослідження радіоактивних багатств України» (1925), «Радіо-

активність та будова матерії» (1931).

На початку XX ст. завдяки його зусиллям при Київському університеті був створений музей фізичних приладів, а в КПІ - музей фізичної лабораторії. На 1 січня 1903 року в каталозі його експонатів було 1046 номерів. Серед експонатів: маятник Фуко з оптичним відліком роботи, колекція калориферів роботи Женевського товариства тощо. На жаль, колекція до нашого часу не збереглася навіть частково.

Професор Де-Метц приділяв значну увагу заняттям з історії науки і техніки. Так, в 1901 році у Варшаві окремим виданням вийшла його стаття «Століття метричної системи», яка перед цим була надрукована в журналі "Фізичний огляд". У "колекції" Г.Г. Де-Метца була велика кількість орденів: св. Станіслава, св. Анни, св. Володимира - всі різних ступенів.

Помер вчений 9 березня 1947 року, похований на Лук'янівському цвинтарі у м. Києві.

Звичайно, ідеєю започаткування технічних навчальних закладів займалися й інші видатні особистості того часу. Напевно, тільки тепер ми усвідомлюємо всю важливість їх копіткої роботи, яка нарешті привела до створення таких потужних нині вищих навчальних закладів як наш університет, як Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут».

Нині, святкуючи 130-річний ювілей університету, ми з вдячністю схиляємо голови перед пам'яттю його засновників, життєва мудрість яких живе в сучасних досягненнях нашого колективу.

КРІЗЬ ЧАС...

Вітаємо, шановний читачу! Сьогодні ми хочемо познайомити тебе з нашим місцем роботи. Ми працюємо в державному закладі освіти «Одеський інститут післядипломної освіти Національного університету харчових технологій» (ДЗО "ОІПДО НУХТ").

Історія ДЗО «ОІПДО НУХТ» бере початок з 1969 року. Йому присвоєно III рівень акредитації та неодноразово надавались відповідні ліцензії. Щорічно в інституті підвищують кваліфікацію приблизно 1700 керівників і працівників харчової галузі.

Сьогодні наш інститут – один із спеціалізованих центрів підвищення кваліфікації, до якого з'їжджаються на семінари та практичні заняття фахівці зі всієї України. Величезну роль у його діяльності відіграє професорсько-викладацький склад. Головним стратегічним завданням є забезпечення якості підвищення кваліфікації на рівні міжнародних вимог.

Тепер розкажемо про тих, хто до кожної деталі роботи в інституті додає частину своєї душі. Передусім це – директор, доктор економічних наук, професор Леонід Миколайович Потьомкін. За основу стратегії розвитку ДЗО «ОІПДО НУХТ» він обирає такі пріоритети, як модернізація і всебічне вдосконалення навчального процесу, перехід до інноваційної моделі з метою забезпечення високої якості перепідготовки фахівців, інтеграція в європейське і світове освітнє співтовариство, активний розвиток науково-дослідної роботи. Створення сприятливих матеріально-побутових умов для проведення навчального процесу є одним із пріоритетних завдань, проте виникають проблеми з оновленням устаткування.

Заступник директора Ігор Володимирович Кравець є не тільки компетентним керівником, а й професіоналом у техніці безпеки на підприємстві. До нього завжди можна звернутися, з будь-якого питання, й якщо він не може відповісти відразу, то буде вивчати проблему, допоки не знайде відповідь.

За роки існування ми змогли накопичити величезний кадровий потенціал, кожний співробітник є справжнім фахівцем своєї справи. Викладачі будують свої лекції так, щоб вони відповідали найновішим тенденціям, не тільки національним, а й світовим. Співробітники працюють над науковим забезпеченням вирішення багатьох актуальних в Україні проблем. За їх участі виконуються наукові дослідження з питань удосконалення агропромислового комплексу України.

Великих успіхів ми досягли у галузі виноградарства, останні роки ведеться плідна робота з Національним науковим центром «Інститут виноградарства і виноробства ім. В. Є. Таїрова». Спільно були розроблені та введені у торгівлю декілька видів вина, вдосконалено виробництво вже звичної для нас продукції.

Кафедра, яка зробила такий величезний внесок, це кафедра харчових технологій та інженерії. Її очолює кандидат технічних наук, ст. н. с. Людмила Олександрівна Стоянова. «Тут працюють люди, які усім серцем віддані своїй справі, вони не просто фахівці своєї справи, а й справжні харчовики», – говорить керівник структурного підрозділу. Заняття, які проводять викладачі цієї кафедри, кожний раз мають різне забарвлення.

Ще одна кафедра інституту – ринкової економіки, завідувачем якої є кандидат економічних наук, доцент Марк Ілліч Шешеловський. Фахівці кафедри проводять заняття зі слухачами за напрямками: економіка і підприємництво, менеджмент організацій, комп'ютерні науки. Кафедра займається фундаментальними дослідженнями в економіці харчової галузі.

Налагоджені тісні творчі зв'язки з керівниками та провідними спеціалістами галузевих управлінь Міністерства аграрної політики та продовольства України, викладачами економічних вишів м. Одеси, керівниками обласних об'єднань і підприємств, комерційних установ м. Одеси.

Отже, державний заклад освіти «Одеський інститут післядипломної освіти Національного університету харчових технологій» – це великий центр підвищення кваліфікації, який, незважаючи на труднощі, продовжує свій шлях. Інститут кожний день намагається оновлюватися та модернізуватися. Навчально-тематичні плани курсів та семінарів регулярно оновлюються, доповнюються з урахуванням вимог законодавства, новітніх розробок науково-дослідних установ та передового досвіду підприємств харчової і переробної промисловості та сільського господарства.

**Козаченко В.В.
Потьомкін М.Л.**

ІННОВАЦІЙНЕ ПАРТНЕРСТВО

В університеті відкрився пекарський центр фінської компанії «Лейпурін». В урочистостях взяли участь: віце-президент компанії «Лейпурін» Матті Вайянен, генеральний директор «Лейпурін» (Україна) С. Лерник, директор кievської філії Технологічної групи «Maresto» Борис Груздов, представник компанії «Нордік шугерт» (партнера компанії «Лейпурін») Тімо Піюлла, генеральний директор об'єднання «Укрхлібпром» Олександр Васильченко, фахівці та студенти університету.

Віце-президент компанії «Лейпурін» Матті Вайянен разом із проректором Тетяною Мостенською урочисто відкрили центр. Високо оцінила рівень підготовки наших випускників і подякувала за це викладачам генеральний директор «Лейпурін» (Україна) Світлана Лерник. Вона, зокрема, наголосила, що фахівці компанії підбирали для оснащення центру найкращі та найсучасніші зразки техніки, готові ділитися технологіями й всебічно сприяти підготовці висококваліфікованих спеціалістів, яких так потребує галузь.

Від студентів й аспірантів, які отримали унікальну можливість долучитися до новітніх світових технологій, зі словами подяки виступила магістрантка Любов Мазур. Наявність сучасної техніки для виробництва хлібобулочних і борошняних кондитерських виробів надає можливість студентам, аспірантам, викладачам кафедри розширювати асортимент продукції, удосконалюючи існуючі технології.

Напередодні технологи компанії «Лейпурін» провели майстер-клас зі студентами кафедри технології хлібопекарських і кондитерських виробів й усі присутні на церемонії відкриття центру змогли продегустувати виготовлену ними продукцію – хлібні й булочні вироби, тістечка, печиво, кекси.

ВІДКРИТІ МОЖЛИВОСТІ

4 і 5 листопада наш університет приймав Всеукраїнський інформаційний день програми Європейського Союзу Еразмус+.

Учасники заходу прибули з усіх кутків України, а також Бельгії, Франції, Білорусі, Молдови, інших країн.

У рамках Інформаційного дня представлено: загальний огляд програми та напрями Еразмус+ у сфері вищої освіти; правила й умови участі українських вишів у конкурсах програми співпраці за напра-

мами: «навчальна мобільність», «розвиток потенціалу вищої освіти» (колишня програма Темпус), «Жан Моне»; рекомендації щодо підготовки проектних заявок; кращий досвід найбільш успішних проектів програми Темпус.

Про досвід участі у попередніх програмах розповіла директор проекту ЄС Національний Еразмус+ офіс С. Шитікова. Огляд можливостей в рамках міжнародного виміру програми Еразмус+ представила Пайві Гер-

несімі, про спільні магістерські програми й співпрацю університетів із реалізації спільних програм йшлося у виступі Яни Фіоріто (Національне агентство з питань освіти, аудіовізуальних засобів і культури (EACEA), Брюссель). Також у перший день роботи багато говорили про академічну мобільність, розвиток співпраці між вишами України й країн Євросоюзу, про пріоритети у залученні технічної допомоги тощо.

5 листопада працювали у двох форматах: семінару щодо індивідуальних можливостей мобільності (індивідуальних грантів) та консультацій з приводу проектних ідей (підготовки заявок до співпраці).

Нагадаємо, що науковці нашого університету вже кілька років поспіль плідно працюють за проектами Євросоюзу, зокрема, наш виш один із не багатьох в Україні, кому вдалося вибороти грант на дослідження за програмою Еразмус Мундус, на чому окремо наголосили організатори Інформаційного дня.

ЮВІЛЕЙ КОРИФЕЯ

1 листопада виповнилося 80 років від дня народження професора кафедри технологічного обладнання та комп'ютерних технологій проектування, заслуженого діяча науки і техніки України, доктора технічних наук Миколи Миколайовича Пушанка.

Народився Микола Миколайович в с. Верба Коропського району на Чернігівщині. У 1949–1953 рр. навчався у Смілянському технікумі харчової промисловості, повний курс якого за спеціальністю «Механічне та теплотехнічне устаткування цукрових заводів» закінчив із відзнакою. Був направлений на роботу в м. Краснодар (управління «Енергоналадка»). Як технік-теплотехнік брав участь у пусконаладжувальних роботах на підприємствах харчової промисловості Грузії та Росії.

На механічний факультет КТІХП (нині – Національний університет харчових технологій) вступив у 1954 році. З січня 1964 р. – в аспірантурі при кафедрі спецобладнання КТІХП. Навесні 1967 р. захистив кандидатську дисертацію. Восени того ж року був відряджений до Республіки Куба. Працював в університеті ORIENTE (м. Сантьяго-де-Куба), де опублікував іспанською мовою посібник із розрахунку процесів та апаратів. У кубинських журналах надрукував кілька статей за результатами досліджень процесу фільтрації продуктів цукротростинного виробництва.

З 1968 р. у КТІХП пройшов усі стадії кар'єрного та наукового росту – асистент, старший викладач, доцент, зас-

тупник декана факультету технологій цукру в 1970–1972 рр., відповідальний секретар приймальних комісій, науковий керівник багатьох госпдоговірних науково-дослідних робіт, у 1984 – 1999 рр. – декан механічного факультету.

Одна з розробок тих років – ротаційний каменеуловлювач (автори – М.М. Даченко, М.М. Пушанко, В.В. Ярмілко) – була запатентована в США, Англії, Франції, ФРН і Данії, знайшла впровадження на всіх цукрових заводах колишнього СРСР і в ряді зарубіжних країн. Докторську дисертацію захистив у 1984 році.

За програмою міжнародних зв'язків університету був у відрядженнях до Болгарії і В'єтнаму. Підготував вісім кандидатів та одного доктора технічних наук. У творчому доробку – два підручники, монографія, понад 200 наукових статей, розділи в підручниках, 35 авторських свідоцтв і патентів України. За результатами наукових розробок модернізовано понад близько 30 дифузійних установок на цукрових заводах України.

Багаторічний член ученої ради із захисту кандидатських і докторських дисертацій. Протягом п'яти років пра-

цював експертом ВАК України.

Починаючи зі студентських років і до сьогодні, він є взірцем для молоді у багатогранній і плідній роботі на ниві викладацької та наукової діяльності, передаючи свій неоціненний досвід молодому поколінню.

Які б посади не обіймав Микола Миколайович Пушанко, він завжди був і залишається людиною авторитетною, енергійною, вимогливою і справедливою у ставленні до колег, підлеглих і студентів.

Колектив кафедри технологічного обладнання та комп'ютерних технологій проектування надсилає шановному ювіляру щирі вітання і побажання міцного здоров'я, нових звершень у благородній справі підготовки фахівців вищої кваліфікації для харчової промисловості України.

Колектив кафедри

ПРОДОВЖУВАЧ ТРАДИЦІЙ

19 листопада колектив університету та кафедри машин і апаратів харчових і фармацевтичних виробництв вітає із 75-річним ювілеєм доктора технічних наук, професора, лауреата Державної премії у галузі науки і техніки, заслуженого працівника освіти Віталія Михайловича Тарана. Найяскравіша риса ювіляра – інтелігентність, яка, крім глибокого професіоналізму, визначається його вчинками, розумінням кожної людини.

Віталій Михайлович у 1963 році закінчив Київський технологічний інститут харчової промисловості за спеціальністю «Машини і апарати харчових виробництв».

У 1963–1965 роках працював завідувачем цеху Джанкойського консервного заводу.

У 1965 році вступив до аспірантури і під керівництвом професора Всеволода Стабнікова виконав та захистив дисертацію.

Всі наступні роки Віталій Михайлович присвятив науковій і викладацькій роботі в університеті. Спочатку – на посаді асистента, з 1970 року – старшого викладача, з 1973 року – доцента.

У 1989 році захистив докторську дисертацію, і в цьому ж році обраний на посаду професора. У 1999 – 2013 роках Віталій Михайлович очолював кафедру машин і апаратів харчових та

фармацевтичних виробництв.

Професор В.М.Таран у своїй дослідницькій роботі продовжив традиції наукових шкіл у галузі масообмінних процесів харчових виробництв, започатковані в 1884 році Миколою Чериковським, продовжені видатними вченими Іваном Кухаренком, Олексієм Кировим, Глібом Знаменським, Всеволодом Стабніковим та Володимиром Аністратенком. Наукові розробки Віталія Михайловича – ректифікаційні апарати, встановлені на понад 25 підприємствах України, Білорусі, Узбекистану, Росії. Під керівництвом професора В.М. Тарана захищені 11 кандидатських дисертацій, підготовлені понад 1000 кваліфікованих інженерів. Він – автор понад 300 наукових праць, 3 підручників, має 30 патентів.

Нині дослідження Віталія Михайловича стосуються актуальної наукової тематики – циклічних режимів роботи масообмінних апаратів, а здобутки у даному напрямі отримали світове визнання.

Враховуючи значні наукові здобутки, у 1998 році Віталій Михайлович нагороджений Державною премією України в галузі науки і техніки.

Віталій Михайлович проводить активну науково-методичну та організаційну роботу.

За сумлінну та наполегливу працю Віталій Михайлович нагороджений

медалями, почесними знаками та грамотами Міністерства освіти і науки України, Міністерства аграрної політики України, має почесне звання Заслуженого працівника освіти України.

Колеги та студенти шанують Віталія Михайловича за глибокі професіоналізм, вимогливість та відповідальність, і водночас скромність, порядність, доброзичливість та людяність.

Колектив кафедри машин і апаратів харчових та фармацевтичних виробництв і виробничники вітають Віталія Михайловича з ювілеєм! Щиро бажаємо міцного здоров'я, невичерпної енергії, нових творчих успіхів у багатогранній діяльності, добробуту, щастя та радості в житті!

Колектив кафедри

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Практично все трудове життя – понад 50 років – кандидат технічних наук, доцента Олексія Єлисейовича Новицького пов'язане з нашим університетом. З них понад 40 років він працює на кафедрі машинобудування, стандартизації та сертифікації обладнання.

На початку 1970 р. випускник механічного факультету КТІХП (нині – Національний університет харчових технологій) О. Є. Новицький за рекомендацією професора Г. О. Прейса призначений завідувачем лабораторії кафедри та активно долучився до науково-дослідної та адміністративно-господарської роботи. За його безпосередньої участі активно розвивалася матеріально-технічна база кафедри.

Науково-дослідна робота як керівника студентських наукових гуртків була дуже корисною як для студентів, так і О.Є. Новицького. Зокрема, наукові доповіді колишніх студентів – О. М. Гавви (1981 р., нині – професор, завідувач кафедри машин та апаратів харчових і фармацевтичних виробництв), О. Д. Ключа (1982 р., нині – старший викладач кафедри машинобудування, стандартизації та сертифікації обладнання) на Всесоюзних кон-

курсах студентських наукових робіт були відзначені Золотими медалями.

У 1985 р. Олексій Єлисейович захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук, став доцентом, а з 1989 по 1994 рр. плідно працював заступником декана механічного факультету, до 2010 р. доцентом нашої кафедри.

Олексій Єлисейович – чуйна і уважна до студентів та співробітників людина. А ще він, як кажуть, майстер на всі руки, адже шостий розряд токаря, набутий ще до навчання в КТІХП, дозволяє довірити йому найскладніші технічні завдання, зокрема для виконання наукових досліджень викладачів

та співробітників кафедр університету. І сам він має багато наукових і методичних розробок, авторських свідоцтв на винаходи.

В останні роки О. Є. Новицький, незважаючи на поважний вік, працює інженером кафедри. Його досвід, технічні та життєві поради дуже корисні студентам і колегам.

Зичимо нашому товаришу здоров'я, довгих років творчого життя, сімейного благополуччя та всього найкращого.

Колектив кафедр

Колектив університету приєднується до всіх щирих вітань, які пролунають на адресу Миколи Миколайовича, Віталія Михайловича та Олексія Єлисейовича. Нехай доля буде прихильною до Вас, наші дорогі ювіляри!

ВІТАЄМО!

Добігають останні дні осені. Все рідшим гостем на похмурому небосхилі стає сонце. Геть облетіло з дерев листя, й уночі землю вкриває легкий морозець. Прийшов листопад, по-своєму чаруючий і мінливий. Ми щиро вітаємо наших ювілярів, викладачів і співробітників, які святкують свої дні народження у цьому місяці.

З 80-річчям найтепліші вітання й сердечні побажання доброго здоров'я приймає

Микола Миколайович Пушанко, професор кафедри технологічного обладнання і комп'ютерних технологій проектування

З 75-літнім ювілеєм вітаємо

Поліну Лук'янівну Карпенко, гардеробницю спортивного навчального центру

Віталія Михайловича Тарана, професора кафедри машин і апаратів харчових та фармацевтичних виробництв

Тетяну Дмитрівну Логгінову, завідувача навчальної лабораторії кафедри маркетингу

70-річчя відзначають

Вікторія Борисівна Бірюкова, швейцар господарського відділу
Федір Трохимович Іваницький, слюсар-сантехнік 5-го розряду служби головного механіка

Віра Микитівна Думик, маляр 6-го розряду ремонтно-експлуатаційної дільниці по обслуговуванню будівель та гуртожитків

60 років виповнюється

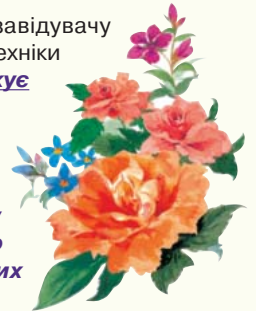
Тамарі Дмитрівні Гриненко, завідувачу виробництва студентської їдальні

Сергію Михайловичу Василенку, завідувачу кафедри теплоенергетики та холодильної техніки

50-ліття святкує

Костянтин Вікторович Васильківський, доцент кафедри технічної механіки та пакувальної техніки

Бажаємо ювілярам чистого неба, миру й гармонії, творчої наснаги, ще багато вагомих здобутків, щастя й успішних гарездів!

14 листопада в спорткомплексі університету відбулася урочиста церемонія закриття загально-університетського турніру з футзалу на Кубок ректора.

Протягом тижня команди одинадцяти факультетів і десяти коледжів і технікумів нашого навчально-наукового комплексу та гості – Дніпропетровський монтажний технікум змагалися за головний трофей змагань. У запеклій боротьбі путівку до фіналу вибороли команди факультету обліку, фінансів та підприємницької діяльності і Львівського державного коледжу харчової і переробної промисловості нашого університету. Фінальний матч був сповнений пристрасної технічної гри. Цього дня Фортуна була на боці спортсменів факультету обліку, фінансів та підприємницької діяльності, які й стали цьогорічними володарями Кубка ректора.

У церемонії вручення нагород переможцям і відзнак кращим гравцям турніру взяли участь: ректор університету Сергій Іванов, президент Футбольної асоціації студентів м. Києва Вадим Місюра, проректор університету з науково-педагогічної та виховної роботи Андрій Чагайда, декани факультетів, завідувач кафедри фізичного виховання Ірина Павлюк.

Всі команди-учасники турніру отримали дипломи учасника.

ЗАХОПЛЮЮЧА ГРА

Золоті медалі і Кубок переможця вручили команді факультету обліку, фінансів та підприємницької діяльності

Срібними призерами стали гравці команди Львівського державного коледжу харчової і переробної промисловості.

Бронзові медалі за третє місце були вручені команді факультету інженерної механіки та пакувальної техніки.

Крім того, були відзначені кращі гравці:

кращий бомбардир – Ілля Білик (факультет обліку, фінансів та підприємницької діяльності)

кращий воротар – Олександр Поліщук (факультет готельно-ресторанного та туристичного бізнесу)

кращий гравець – Євгеній Жук (факультет обліку, фінансів та підприємницької діяльності)

автор кращого гола турніру – Віталій Малімон (факультет обліку, фінансів та підприємницької діяльності).

Вітаємо переможців!

© «ПРОМІНЬ»

Газета

Національного університету

харчових технологій

№8 (1126), листопад 2014 р.

Заснована у жовтні 1968 р.

Наклад 250.

Зам. № 28/11-2014

Безкоштовно

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

Ю. Цой

І. Литвиненко

Верстка:

К. Сінев

Фотографії:

Р. Істомова, К. Сінев

Обкладинка:

Р. Істомова

Свідоцтво про державну реєстрацію № 83, серія КУ, видане 15 березня 2003 року

Адреса:

01601, Київ, вул. Володимирська, 68

тел.: 287-97-43, 287-94-08

e-mail: vrvd2010@list.ru

Віддруковано у Редакційно-видавничому центрі університету, тел.: 287-98-29

Редакція не завжди поділяє думку

авторів публікацій.

За достовірність поданої інформації відповідає автор.